

Любимецът на жените

Себастиен Жапризо

Един чаровен мъж и осем жени...
Докъде може да ги отведе страстта?

enthusiast

La passion des femmes
Sébastien Japrisot
Copyright © Editions Denoël, 1990
Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l’Est“.

Любимецът на жените
Себастиен Жапризо

© Силвия Колева, превод, 2014
© Дизайн на корица PixelHouse.bg, 2014
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-127-7

**Любимецът
на жените**

Себастиен Жапризо

Превод от френски Силвия Колева

enthusiast

София, 2014

20 часът и 15 минути

Внезапно упоритият младеж си казва, че ще иде там, и отива. Изтръгва се от пясъка и се изправя отново на крака, а дясната му ръка е сгърчена върху поражението, което цапа бялата му фланелка и оставя петно.

Докъдето стига взорът му, през стичащата се по челото му пот, която го заслепява (а може би очите му са пълни със сълзи, предизвикани от умората), плажът е пуст, също и океанът.

Настъпил е оня час в края на следобед, когато слънцето над хоризонта е кръгло и червено, а на плажа е останала само някоя и друга детска топка, червена като червеното петно върху бялата фланелка. В този час хотелските трапезарии вече приютяват първите шушукания и първите скърцания на столове, в непознатите стаи не един малък забраванко настойчиво си иска топката с цялата тъга, която всяко дете изпитва, когато го карат да си легне, а на огромния безлюден плаж вече не се долавя друг шум, освен кръсъка на чайките и разбиването на вълните в брега.

Упоритият младеж (*както се нарича той самият, когато говори за себе си*) се е прегърбил над раната си и върви със залитане и клатушкане покрай океана. Не знае нито откъде идва, нито къде отива. Съзнава само, че трябва да върви. Крачка по крачка. Докато краката му са в състояние да го носят, докато не се строполи отново на земята.

Колко пъти вече пада и се надига? Спомня си, че в началото лежеше по корем върху пясъка и че това продължи цяла вечност, като в лош сън. Тогава слънцето пламтеше по-високо на небето и го изгаряше. Не осъзнаваше нищо, бе извън действителността, лежеше неподвижен насред вселена в зачатие, но усещаше върху гърба си парещото близване на слънцето, а също и лепкавата мръсотия върху гърдите си. И

в този миг, точно в секундата преди да отвори отново очи, го прониза видение – свежо и благодатно. Бе го забравил и му се прииска да го задържи.

Ето. Пристъпва отново, крачка след крачка, а цялата тежест на тялото му е изнесена напред. Разбира, че наклонът го влачи към пяната на вълните и че трябва да се отдалечи от брега, защото в противен случай при следващото падане ще се сгромоляса във водата и това ще е краят.

Казва си, че упоритият младеж така или иначе ще умре. Огньовете на ада вече го поглъщат. Повече не може да тича. Не е в състояние и да върви. Дали да не поспре само за секунда... Не, не трябва... Ако бе успял да се поогледа през капещата от челото му пот и полепналия по клепахите му пясък, щеше да види, че отникъде не може да очаква помощ, нито пък имаше вероятност да се добере до някой, който да му помогне. Щеше да разбере, че е сам и че гърдите му са пронизани от куршум, изстрелян от пушка, и че от доста дълго време животът му изтича през тази рана, а най-доброто или поне най-разумното нещо, което би могъл да стори, е да се отдалечи от брега, за да не загине и от удавяне.

Не прави крачка встрани, а използва последните си сили, за да прекоси напряко плажа. Клатушкайки се като пияница, се изкачва по наклона и отново пада.

Най-напред успява да се закрепил върху коленете си, уплашен, разстроен и останал без дъх. Помага си с длани и лакти, за да спечели още няколко метра по пясъка в битката си с океана. Знае, че няма да иде по-нататък, олюлява се и се прекатурва, пада по гръб, с отворени очи.

Дори небето е празно.

„След час или два, казва си младежът с опасно въображение (*както се описва самият той, когато говори за себе си*), луната ще се издигне точно до точката, от която ще се отрази удвоена в угасналите ми зеници. А може и да не стане така, продължава той, защото след час или два направляваните от луната вълни на прилива ще ме залееят и ще ме повлекат в открито море. Никога няма да ме открият или пък някой рибар, Господ знае къде – във водната шир между този бряг и

двете Америки – и Господ знае кога, ще ме улови в мрежите си наред с пасаж скупри, които вече ще са разкъсали и изляли три четвърти от мен.“

Затваря очи. Опитва се да извика отново в съзнанието си видението спомен. То толкова му бе харесало преди малко, когато дойде в съзнание, точно в мига, преди да докосне с ръка гърдите си и да открие ужаса. Не успява.

„Ако ме отнесе приливът, ще ме търсят, казва си той, ще разпитват хората, които са ме познавали. Ще ме търсят месеци, а може би и години, толкова време, колкото е необходимо, за да ме отпишат от света на живите. Ще бъда онзи обичаш приключенията младеж, когото споменават, снижавайки глас, изчезнал през една лятна нощ от плаж с лоша слава, без да остави след себе си друга следа освен пияната на времето.“

Надига се с мъка, като се подпира на единия си лакът, за да потърси с очи следите си върху пясъка и по тях да изчисли колко път е извървял, но заливаният цял ден от вълните пясък е неразгадаем. Спомня си, че когато тръгна по пясъка последния път, забеляза наблизно една детска топка, но като че ли тази топка е била плод единствено на въображението му или пък сега бе извън обсега на зрението му, в някоя вдлъбнатина, много далеч или само на един хвърлей разстояние.

Отпуска се по гръб и отново затваря очи. Диша леко. Не изпитва болка. Не изпитва и страх. Пита се колко ли време още ще усеща туптенето на сърцето под дланта си. А също и дали ще има късмет да съзре още веднъж бягащото от него видение, преди всичко да изчезне: сърцето, слънчевият залез и вихърът галактики. Опитва се да разгадае кого ли ще разпитват, докато отворотелните скупри се хранят с мозъка му. Мисли за истините, привидни и измамни, и за лъжите, които скоро ще бъдат изречени пред някой съдебен чиновник наред с тракането на пишеща машина с изтрити букви и с намесата си ще замъглят печалната мистерия около неговия край.

А после, точно когато се настанява в бъдещето, за да даде воля на опасното си въображение, младежът, за когото приключенията са страст, усеща ухание на олеандър и чува смях. Внезапно забравеният спомен отново го пронизва. Както и

преди, видението е обляно в светлина. Толкова е успокояващо и толкова истинско... Младежът е принуден да повярва, че небето му праща знак.

Носено от мощен въздушен поток, го връхлита младо момиче със светли коси, облечено в рокля от бял муселин. Люлее се на люлка, ръцете и краката му са голи, лицето му е огряно от слънцето и омаяно от щастие. А когато в края на летежа си момичето потъва някъде назад и се отдалечава, се появява друго: то върви наред зноен и пищен летен пейзаж, чувствено е като циганка, черните му очи са най-големите на света, а сърцето му – най-горещото. Минава покрай него и на свой ред изчезва, но начаса мястото му се заема от трета жена, притежаваща грация на маркиза и миловидно личице с безсрамно чело. Напред вихъра, предизвикан от движението на дългите ѝ поли, се носи меденият дъх на олеандър.

А младежът, чието сърце бие все по-бавно, съзира четвърта жена, после пета. Изпада в екстаз ту пред разтворен корсаж, откриващ златиста гръд, ту пред сияйна плът, проблеснала за миг над копринен чорап. Забелязва шеста, седма, десета жена. Те всички се люлеят на люлката, идват и се отдалечават. Нито една от тях не се изличава от паметта му, но и никоя не изличава първата – лебедовата ѝ шия, вълнуващото ѝ гъвкаво тяло, златистите лъчи в погледа ѝ.

„Ако непременно трябва да си ида, нека това стане, докато се наслаждавам на този образ“, мисли проснатият на пясъка младеж, закрилян от звезда.

Обикновено самият той се представяше така, когато говореше за себе си.

Себастиен Жапризо
ЛЮБИМЕЦЪТ НА ЖЕНИТЕ

Превод *Силвия Колева*
Редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *PixelHouse.bg*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Френска. Първо издание.

Формат 60 × 90/16

Печатни коли 25

ISBN 978-619-164-127-7

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат МУЛТИПРИНТ ООД

В края на прекрасен летен ден на един безлюден плаж млад мъж пада на пясъка, смъртоносно ранен в гърдите. Но кой е гръпнал спусъка?

Една след друга осем жени, преминали през живота му, разказват любовните си истории с него, без да крият нито миговете на удоволствие, нито страданието и моментите на агония, довели ги, може би, до мисълта да сложат край на живота му. Коя обаче казва истината? Дали това е Ема, младоженката, отвлечена през първата си брачна нощ от един затворник? Или Белинда, красивата проститутка от „Ла рен дю къор“? А може би Зозо – пансионерката със снежнобяла кожа от същото гостоприемно място, която всяка сутрин боядисва кожата си, за да се превърне в „черна перла“. Списъкът продължава с младата вдовица Каролин, директорка на пансион за момчета, с Фру-Фру – маникюристката от Париж, превърнала се в звезда на Холивуд, която крие този странник на яхта и го отвежда на другия край на света. За да се срещне там с Йосо – страстната и порочна японка, оцеляла от корабкрушение на пустинен остров наред Тихия океан. Следва американката Толедо – медицинска сестра, която се грижи за героя в един военен лагер в Бирма. А последна в този калейдоскоп от женски характери е Мари-Мартин – адвокатката, която трябва да защитава пред съда мъжа, когото цял живот е обичала.

Изповедите на тези дами са като парченца от пъзел – те сглобяват образа на мъж с много лица, който с лекота омайва жените и остава следа в живота им.

Себастиен Жапризо ни предлага изключително оригинален и впечатляващ роман, в който всички маски са свалени: зад смеха се крие носталгия, лъжата се бори със съжалението и вината, а реалните спомени се смесват с измислиците в тази гениална игра на въображението.

www.entusiast.bg

9 786191 641277 >

Цена 16 лв.